

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/81/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200752
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200752.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: PLAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ VINIČKY s.r.o., so sídlom Viničky 80, IČO: 44 326 289, právne zastúpený JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, so sídlom Advokátskej kancelárie Moldavská 21/A, Košice, proti žalovanému: Daňový úrad Košice, Rozvojová 2, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9818301/1/756463/2012 zo dňa 3. apríla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/177/2012-51 zo dňa 25. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/177/2012-51 zo dňa 25. apríla 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví rozhodnutia, ktorým Daňový úrad Košice podľa § 29 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) nevyhovel žiadosti daňového subjektu Plavebná spoločnosť Viničky s.r.o. z 1. marca 2012 o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu č. 738/230/18329/11/PekZ z 20. júla 2011 z dôvodu, že žiadateľ nedodrжал 30- dňovú lehotu stanovenú zákonom na podanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, v zákonom určenej 30-dňovej lehote neurobil aj zmeškaný úkon a nepredložil existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie tejto zmeškanej lehoty.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z predloženého spisového materiálu žalovaného, krajský súd zistil, že Daňovému úradu Kráľovský Chlmec bolo 25. novembra 2011 doručené podanie označené ako „Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu“, v ktorom žalobca žiadala daňový úrad, aby mu v záujme ochrany jeho práv umožnil podať odvolanie okrem iného aj proti

rozhodnutiu Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/18329/11/PekZ a to prostredníctvom inštitútu odpustenia zmeškania lehoty podľa § 13b zákona č. 511/1992 Zb. Za dôležitý dôvod v zmysle § 13b ods. 1 označil nezákonný postup správcu dane pri posudzovaní všeobecnej plnej moci udelenej konateľom žalobcu N. a substitučného plnomocenstva udeleného N. občianskemu združeniu Daňová reforma a spoločenský rozvoj. Súčasne žiadal, aby za čas odpadnutia dôvodu zmeškania lehoty bol považovaný deň doručenia odpovede daňového úradu na túto jeho výzvu. Daňový úrad Kráľovský Chlmec oznámil žalobcovi, že jeho podanie je nekvalifikované, pretože žiada správcu dane o umožnenie podania podnetu, pričom takýto inštitút zákon č. 511/1992 Zb. nepozná. Podaním z 1. marca 2012 sa žalobca domáhal, aby jeho podanie doručené Daňovému úradu Kráľovský Chlmec 25. novembra 2011 bolo posudzované ako žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty a zmeškaný úkon za vykonaný v zákonnej lehote. K podaniu žalobca pripojil odvolanie proti rozhodnutiu Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/18329/11/PekZ z 20. júla 2011 o uložení pokuty vo výške 1 659,69 €.

Krajský súd uviedol, že napadnutým rozhodnutím z 3. apríla 2012 žalovaný rozhodoval o žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu č. 738/230/18329/11/PekZ z 20. júla 2011, preto v tomto konaní súd nie je oprávnený posudzovať charakter podania žalobcu doručeného daňovému úradu t.j., či toto podanie bolo žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 13b zákona č. 511/1992 Zb. a či bolo povinnosťou príslušného správcu dane o ňom rozhodnúť. Súd sa stotožnil s rozhodnutím žalovaného, ktoré odôvodnil tým, že žalobca preukázateľne mal vedomosť o zmeškaní lehoty už v čase doručenia svojho podania správcovi dane 25. novembra 2011 (výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu). Žalovaný rovnako konštatoval, že žalobca nedodrжал zákonnú lehotu na vykonanie zmeškaného úkonu, ktorý urobil až 7. marca 2012. Z obsahu podania žalobcu doručeného daňovému úradu 25. novembra 2011 nesporne vyplýva, že žalobca už pri vyhotovení tohto podania si bol vedomý toho, že zmeškal lehotu na podanie odvolania. Rozhodnutie správcu dane o nevyhovení žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty považuje súd za zákonné, nakoľko správca dane v rozhodnutí konštatoval a skutkovo a právne aj zdôvodnil nesplnenie hoci len jednej zo zákonných podmienok pre odpustenie zmeškanej lehoty. Je nesporné, že žalobca nesplnil dva zákonné predpoklady pre odpustenie zmeškania lehoty a preto podľa názoru súdu nebolo nevyhnutné, aby žalovaný zdôvodňoval, prečo dôvod zmeškania lehoty na podanie odvolania nepovažoval za dôležitý v zmysle § 29 ods. 1 daňového poriadku. V tejto súvislosti súd poznamenal, že za závažný dôvod, pre ktorý by došlo k zmeškaniu lehoty v daňovom konaní je možné považovať právnu skutočnosť, ktorá je časovo ohraničená jej vznikom a zánikom, ale nie tvrdenie účastníka o nerešpektovaní procesných ustanovení správnym orgánom pri vydaní rozhodnutia. Záverom krajský súd poznamenal, že aj v prípade, ak by žalovaný rozhodoval o podaní žalobcu doručenom daňovému úradu ako o žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, musel by konštatovať nesplnenie jednej z troch kumulatívnych zákonných podmienok pre odpustenie zmeškania lehoty, t.j., že zmeškaný úkon nebol urobený v zákonnej 30-dňovej lehote.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9818301/1/756463/2012 z 3. apríla 2012 a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/177/2012-51 z 25. apríla 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že konajúci súd mu napadnutým rozhodnutím zásadným spôsobom porušil jeho právo na súdnu ochranu tým, že sa vôbec nezaoberal jeho námietkou voči postupu žalovaného spočívajúcom v tom, že žalovaný porušil ustanovenie § 20 ods. 9, ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. tým, že podanie žalobcu označené ako Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, odpovedal jednoduchým oznámením, v ktorom uviedol, že podanie žalobcu je podľa obsahu nekvalifikované, keďže ním žiada správcu dane, aby mu umožnil podať podnet, pričom zákon č. 511/1992 Zb. takýto inštitút nepozná.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu konštatoval, že žalobca oproti žalobným námietkam v odvolaní podstatne zúžil rozsah svojich námietok proti postupu žalovaného, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia a rovnako vo svojom odvolaní podstatným spôsobom zúžil rozsah väd konania žalovaného, ktoré podľa žalobcu mohli mať za následok nezákonné a nesprávne rozhodnutie žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. novembra 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby, a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade bola medzi účastníkmi spornou otázka, či žalobca splnil podmienky pre odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/18329/11/PekZ z 20. júla 2011.

Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnomu určeniu a vyrubeniu dane.

Podľa § 29 ods. 1 daňového poriadku správca dane zo závažných dôvodov odpustí zmeškanie lehoty, ak o to daňový subjekt požiada najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania, a ak v tej istej lehote urobí zmeškaný úkon. Zmeškanie už predĺženej lehoty nemožno odpustiť.

S námietkou žalobcu, že konajúci súd napadnutým rozhodnutím zásadným spôsobom porušil jeho právo na súdnu ochranu tým, že sa vôbec nezaoberal jeho námietkou voči postupu žalovaného Najvyšší súd SR nemôže súhlasiť. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri prieskume rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP je viazaný obsahom žalobou napadnutého rozhodnutia. Napadnutým rozhodnutím z 3. apríla 2012 žalovaný rozhodoval o žiadosti žalobcu o

odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu č. 738/230/18329/11/PekZ z 20. júla 2011. V tomto konaní súd nebol oprávnený posudzovať charakter podania žalobcu doručeného Daňovému úradu Kráľovský Chlmec 25. novembra 2011, teda či toto podanie bolo žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 13b zákona 511/1992 Zb. a či bolo povinnosťou príslušného správcu dane o ňom rozhodnúť. Krajský súd uviedol, že daňový poriadok stanovuje tri základné podmienky, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre to, aby správca dane odpustil zmeškanie lehoty. Aby správca dane mohol aplikovať ustanovenia § 20 ods. 9 zák.č. 511/1992 Zb., museli by byť splnené podmienky stanovené ustanovením § 13b zák.č. 511/1992 Zb. Keďže žalobca nesplnil ani jednu z troch zákonných podmienok, správca dane rozhodol o nevyhovení žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty.

K námietke žalobcu, že sa konajúci súd nevysporiadal s námietkou, že žalovaný svojim postupom a rozhodnutím porušil princíp právnej istoty, keďže skutkovo a právne úplne totožnej žiadosti iného daňového subjektu bolo vyhovené najvyšší súd uvádza, že krajský súd rovnako ako k predchádzajúcej námietke uviedol, že podanie z 25. novembra 2011 nebol oprávnený v danom konaní posudzovať. Najvyšší súd tiež dopĺňa, že v zmysle zákona o správe daní, každý správca dane je povinný riadiť sa svojou správnu úvahou a nie je viazaný správnu úvahou iného správcu dane, čo vyplýva aj z toho, že zákon pri tomto rozhodnutí neustanovuje odôvodnenie ako obligatórnu povinnosť a teda je na správcovi dane, aby zvážil či žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty vyhovie alebo nevyhovie.

Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o neodôvodnenosti žaloby a najvyšší súd sa s týmto rozhodnutím stotožňuje.

Vzhľadom k vyššie uvedenému dospel v danej veci senát najvyššieho súdu k záveru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/177/2012-51 zo dňa 25. Apríla 2013 je potrebné podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdiť z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol ani v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.